

og Søminepersonellet, hvad Antallet angaar, kunde udfyldes, at Maskinerne ikke vilde kunne udvikle den Kraft, hvortil de ere begærede, og Skibene altsaa ikke løbe deres fulde Fart, ligesom ogsaa at kun en Del af Torpedoudstykningsapparaterne i Skibene vilde kunne besættes, altsammen fordi at der nødvendigvis maa kunne disponeres over et vist Minimum af fast og særligt uddannet Personel, for at dette moderne og komplicerede Materiel kan effektivt udnyttes.

Men den oven for nævnte Forudsætning, at Reserverpersonellet møder i tilstrækkelig Antal og i rette Tid, vil under de nuværende Forhold næppe være holdbar, naar man nærmere undersøger de Betingelser, under hvilke Søværnet formentlig vil komme til Anvendelse i en kommende Krig. De store permanente Udrustninger i Stormagternes Flaader, den store Hastighed, som Nutidens Krigsskibe ere i Besiddelse af, det langt bedre organiserede Krigsberedskab o. s. v., alt dette vil utvivlsomt medføre, at Krigen nu til Dags vil kunne paaføres os meget hurtigt. Der haves jo Erfaring fra de senere Aars Mobiliseringsøvelser i de større Magters Flaader, hvor hurtigt større Styrker kunne samles. Her skal f. Eks. nævnes nogle Data fra den partielle Mobilisering af den engelske Flaade, som foretoges i Sommeren 1889. Mobiliseringsordren udgik den 21de Juli, og den 27de Juli var der samlet paa det fassatte Mødested en Flaade paa 50 Skibe af forskellig Art og 24 Torpedobaade. Denne Flaadestyrke var sammenlagt af de permanente Estabder i de nordlige Farvande, samt af 9 Panzerskibe af 1ste Reserve og 3 Flaadestyrke fra forskellige engelske Havne, alle 3 Panzerskibe, hvilke sidste 12 Skibe kun havde haft at komplettere deres Besætninger. Om det nu ogsaa med virkelige Krigsforhold for Dje vil komme til at gaa noget langsommere — hurtigt i Forhold til, hvad der tidligere kunde naas paa dette Omraade, vil det dog altid være.

For altsaa at kunne værges os imod, at Forbindelsen mellem Landsdelene straks afstæres, at hele Flaaden indespærres i Kjøbenhavn, og at Minespærriugerne Udledning bliver forhindret eller afbrudt, maa vor Mobiliseringsplan være affattet saaledes, at en væsentlig Del af vor Flaade, vort passive Søminemateriel og Minesforvaret kan være udrustet og udlagt i kampdygtig Stand i Løbet af nogle faa Dage.

En saadan hurtig Klargøring vil imidlertid ikke kunne udføres, med mindre det fornødne Befalingspersonale straks er til Raadighed, og dette maa derfor hovedsage-

lig kunne afgives af de faste Kammer, samt af de i Djeblirket til Tjeneste værende værnepligtige Befalingsmænd. Thi det vil jo for det første let kunne indses, at de hjemsendte værnepligtige Befalingsmænd af Sørollen, deriblandt Reserveløjtnanterne, som staa aldeles frit over for Spørgsmaalet om, hvor de ville opholde sig, hvor de ville fare, kun kunne paaregnes at ville komme til Stede i ringe Antal inden for den omhandlede Tid, ligesom ogsaa værnepligtige Maskinister og Fyrfolk, hvoraf en Del ere spredte omkring paa Havene ombord i danske og fremmede Skibe, formentlig ej heller kunne paaregnes i større Antal i Løbet af de første Mobiliseringsdage. I det hele taget vil der ikke under de nuværende Forhold kunne gaas ud fra, at de hjemsendte værnepligtige Befalingsmænd ved Mobilisering møde tidsnok til at kunne indgaa blandt Besætningerne paa den først udrustede Del af Flaaden.

Disse Omstændigheder ere Marsag i, at en mindre Forøgelse af de faste Kadrer og en Udvidelse af de gældende Bestemmelser om Antallet af værnepligtige Befalingsmænd, som kunne være til fortsat Tjeneste, nødvendigvis har maattet optages paa nærværende Lovforslag. Det skal dog her straks bemærkes, at de foreslaede Foranstaltninger for de værnepligtige Befalingsmænds Vedkommende ikke ville medføre længere Tjenestetid for et større Antal Folk, end som hjemlet ved den nugældende Søværnslov, om hvilket Forhold nærmere Redegørelse vil blive fremført ved Motiveringingen af Lovforslagets enkelte Paragraffer.

Ordningen af Værnepligtsforholdene for det befarne Mandskab i den gældende Lov om Værnepligt er med et hurtigt og vel organiseret Krigsberedskab for Dje saare uheldig, thi medens den værnepligtige af Lægsrullen isølge denne Lov ikke maa rejse ud af Landet, saa længe han staa i Linien og i Forstærkningen, uden Krigsbestyrelsens Tilladelse, findes ingen saadan Bestemmelse for det befarne Mandskab og vilde ej heller paa Grund af Forholdenes Natur kunne gennemføres. Medens man altsaa for Lægsrullemandstabets Vedkommende i det væsentlige kan paaregne, at dette Mandskab ved en Mobilisering kommer ombord i de samme Skibe og i de samme Stillinger, hvori de ere uddannede, hvilket er af største Betydning over for Spørgsmaalet om Krigsskibenes hurtigst mulige Kampdygtighed efter Mobiliseringen, er Situationen en ganske anden for det befarne Mandskabs Vedkommende. Det beror paa en Tilfældighed, om der blandt de befarne, som ved Mobilise-